

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1133/2018
10.06.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Душан Станић, адвокат из ..., против туженог АД Ливница „Љиг“ из Љига, чији је пуномоћник Милош Божић, адвокат из ..., ради поништаја решења и враћања на рад, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 538/16 од 18.10.2017. године, у седници одржаној 10.06.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 538/16 од 18.10.2017. године, у ставу првом изреке, тако што се одбија жалба тужиоца и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Мионици П1 54/14 од 26.11.2015. године и у делу става првог изреке који се односи на поништај решења и враћање на рад.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилац да туженом на име трошкова ревизијског поступка исплати износ од 33.000,00 динара, у року од осам дана.

Образложење

Пресудом Основног суда у Мионици П1 54/14 од 26.11.2015. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи решење туженог број .. од 24.08.2011. године, којим је тужиоцу отказан уговор о раду број .. од 01.01.2009. године и престао радни однос са 24.08.2011. године, као и да се обавезе тужени да тужиоца врати на радно место формер – ливац прве групе и призна му сва права из радног односа, за време незаконитог удаљења са рада и исплати му зараду за време од 24.08 2011. године, као и друге новчане износе по основу рада, све са законском затезном каматом почев од доспелости сваког потраживања, па до исплате, као и да за рачун тужиоца плати надлежном фонду ПИО доприносе за ПИО осигурање. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да на име трошкова парничног поступка туженом плати 63.750,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 538/16 од 18.10.2017. године, ставом првим изреке, преиначена је пресуда првостепеног суда, у делу става један изреке, који се односи на поништај решења и враћање на рад тако што се усваја тужбени захтев тужиоца, у том делу, поништава решење туженог број .. од 24.08.2011. године, којим је тужиоцу отказан уговор о раду број .. од 01.01.2009. године и тужиоцу

престао радни однос са 24.08.2011. године, те се обавезује тужени да тужиоца врати на радно место формер – ливац прве групе. Ставом другим изреке, потврђена је пресуда првостепеног суда, у преосталом делу става један изреке, којим је одбијен тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се тужени обавезе да му призна сва права из радног односа за време незаконитог удаљења са рада и исплати зараде за време од 24.08.2011. године, као и друге новчане износе по основу рада, све са законском затезном каматом почев од доспелости сваког потраживања, па до исплате, као и да за рачун тужиоца плати надлежном фонду ПИО доприносе за ПИО осигурање. Ставом трећим изреке, преиначено је решење, садржано у ставу два изреке првостепене пресуде, па се одбија захтев туженог да се обавезе тужилац да туженом на име трошкова парничног поступка исплати износ од 63.750,00 динара и обавезује тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 167.250,00 динара. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове поступка по жалби у износу од 60.750,00 динара, са законском затезном каматом од 18.10.2017. године, до исплате.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, ревизију је благовремено изјавио тужени због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду, у смислу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку доношења побијане пресуде, није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности, а ревизијом се не указује на друге повреде поступка, које сагласно члану 407. став 1. ЗПП, могу бити ревизијски разлог.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био запослен код туженог на основу закљученог уговора о раду од 01.01.2009. године, на пословима формер – ливац прве групе. Решењем туженог од 24.08.2011. године, тужиоцу је отказан уговор о раду због тога што је својом кривицом неоправдано изостао са рада 09.04, 30.04, 03.06, 04.06, 18.06, 25.06. и 27.06.2011. године, чиме је учинио повреду радне обавезе неоправдано изостајање са рада пет радних дана са прекидима у току дванаест месеци или три радна дана непрекидно, утврђене одредбом члана 96. став 1. тачка 3. Појединачног колективног уговора туженог. У спорном периоду тужилац је изостајао са посла у дане који падају у суботу, иако је радно време код туженог било организовано у две смене, шест радних дана у недељи, почев од понедељка, закључно са суботом, по седам часова дневног рада, са обавезом прековременог рада од по један радни сат дуже сваког радног дана, па и суботом, а тужилац није био овлашћен да самоиницијативно врши прераспodelу радног времена. Тужени је донео упозорење о разлозима за отказ уговора о раду 01.08.2011. године. С обзиром на утврђено првостепени суд је закључио да је тужилац учинио повреду радне обавезе која му се ставља на терет, с обзиром да је био у обавези да буде присутан на раду и у данима за које је у упозорењу и решењу наведено да је неоправдано изостао са посла, јер свој изостанак није оправдао, а није доказао, нити је предложио извођење доказа на околност да му упозорење није уредно достављено, па је одбио као неоснован тужбени захтев тужиоца.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и усвојио тужбени захтев тужиоца за поништај решења о отказу уговора о раду, оценивши да тужиоцу није достављено упозорење сагласно одредби члана 185. Закона о раду (иако је сам тужилац када је саслушан као парнична странка, на рочишту од 24.02.2012. године, изјавио да је упозорење примио), јер је тужени само покушао доставу наведеног упозорења тужиоцу, с тим што достава није и извршена на начин како је то законом прописано, с обзиром да радник након сачињене службене белешке о одбијању тужиоца да прими упозорење, исто није истакао на огласној табли како је то предвиђено ставом 4. наведене одредбе члана 185. Закона о раду, те на тај начин није испоштовао ни одредбу члана 180. истог Закона, односно да пре отказа уговора о раду мора запосленог да упозори на повереде које му се стављају на терет и омогући му да се изјасни о постојању разлога за отказ уговора о раду.

Основано се ревизијом туженог указује да је закључак другостепеног суда заснован на погрешној примени материјалног права. Тачно је да пре отказа уговора о раду у случају из члана 179 тачка 1-6 Закона о раду, послодавац мора запосленог да писаним путем упозори на постојање разлога за отказ уговора о раду и да му остави рок од најмање пет радних дана да се изјасни на наводе из упозорења, али у конкретном случају тужилац је одбио да прими упозорење без неког оправданог разлога и на тај начин себе лишио могућности да се изјасни о ономе што му је тужени ставио као разлог за отказ уговора о раду.

Како је одбијен захтев за поништај решења о отказу уговора о раду, правилно је одбијен и захтев тужиоца за враћање на рад.

Из наведених разлога, применом члана 416. ЗПП одлучено је као у изреци.

У погледу трошкова парничног поступка правилно је првостепени суд применио одредбе члана 153. и 154. Закона о парничном поступку, а одлука о захтеву туженог за накнаду ревизијских трошкова донета применом одредби члана 163. и 153. ЗПП, према опредељеном захтеву туженог и то до висине накнаде за састав ревизије по АТ.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић